

LUCA

SORAYA NAOMI

LUCA

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Luca

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Soraya Naomi

Oorspronkelijke titel: *For Luca*

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel & Tamara Haagmans

Eerste druk maart 2019

ISBN 978-94-63867-95-5

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Het is aardedonker.
Dit gebeurt niet echt.

Tot een bal opgerold, met mijn knieën tegen me aangetrokken, lig ik in een kleine ruimte. Het deksel duwt tegen mijn rug en het zweet gutst over mijn voorhoofd als ik probeer mijn hoofd te bewegen. Ik zet mijn tanden in mijn knieën om te voorkomen dat ik geluid maak, maar mijn eigen zware, trillende ademhaling klinkt oorverdovend en voedt mijn angst.

O mijn God. Néé! Stop!

De schreeuwende pijn in mijn rug wordt overschaduwd door de angst die teweeggebracht wordt door de klappen en de woedende mannenstem die ik hoor. Ik knijp mijn ogen stijf dicht en tranen mengen zich met koud zweet als de paniek aan mijn ingewanden knaagt.

Dit is niet echt.

Ik hoor Luca grommen van de pijn en ik kan zijn lijden bijna in mijn hele lichaam voelen branden, terwijl ik moet aanhoren hoe hij keer op keer in elkaar wordt geslagen.

'Kruip hierin en blijf daar! Begrepen?' smeekt Luca. Met zijn beide handen houdt hij mijn gezicht vast.

De trilling in zijn stem vergroot mijn eigen angst. 'Nee! Wat ga jij dan doen?' huil ik, terwijl ik zijn overhemd stevig vastgrijp.

'Godverdomme, Fallon. Ik kan het me niet veroorloven me nu ook nog zorgen over jou te moeten maken. Ik moet zeker weten dat je veilig bent. Je moet me beloven dat je er niet uit zult komen. Je moet verdomme naar me luisteren.'

In het donker kan ik zijn ogen nauwelijks zien, dus ik kom nog dichterbij. Onze neuzen raken elkaar bijna aan. Hoewel hij heeft geprobeerd me hoop te geven, weet ik door zijn radeloze toon dat er geen uitweg is voor ons allebei. Ik knik en kan niet geloven dat we daadwerkelijk in deze situatie zijn beland. We omhelzen elkaar stevig, waarna Luca zijn lippen hard tegen mijn voorhoofd duwt.

Als hij zich terugtrekt, legt hij zijn handen weer om mijn wangen en veegt hij met zijn duimen mijn tranen weg. 'Kruip erin.'

Ik hoor iemand roepen en ik wil niets liever dan Luca helpen, maar ik durf hier niet uit te komen. Dus ik houd me aan de laatste belofte die ik heb gedaan aan de man van wie ik hou, terwijl hij genadeloos in elkaar wordt geslagen.

Het gegil en het vechten lijken uren te duren, maar waarschijnlijk gaat het in werkelijkheid slechts om enkele minuten. Dan is het ineens stil en mijn angst neemt toe tot ongekende hoogte.

HOOFDSTUK 1

LUCA

‘Heb je haar al gesproken?’ vraagt Adriano als we de trap aflopen naar de voordeur van het hoofdkwartier van het syndicaat.

‘Niet sinds donderdag.’ Ik ben doodmoe en wil naar huis, zonder dat mijn vrije tijd wordt verstoord door ook maar iets van zaken. Ik heb Fallon al twee dagen niet gesproken of gezien. Twee dagen die tergend langzaam voorbij zijn gegaan.

Zeven maanden geleden volgden we onze voormalige hacker, Danny Mancuso, en zo kwam ik in contact met zijn ex-vriendin, Fallon Michaels. Ik werd verliefd op haar en gedurende een paar fantastische maanden leek het alsof alles ons voor de wind ging. Alleen heb ik haar in die maanden nooit verteld dat ik de onderbaas ben van het Chicago Syndicate, een organisatie die de drugs-handel in de onderwereld van Chicago regelt. James is mijn *Capo crimine*, de baas en de enige die hoger in rang staat dan ik. Adriano is mijn hoofd-*Capo*, degene die direct onder mij staat en mijn rechterhand is, wat hem officieel belangrijker en waardevoller maakt dan de andere *Capi* van het Chicago Syndicate.

Net op het moment dat ik dacht dat ik alles aan Fallon zou moeten opbiechten omdat ze me op allerlei leugens had betrap

en steeds achterdochtiger werd, werd ze gekidnapt door een van mijn mannen. Ze hadden haar meegenomen naar het huis. Ons hoofdkwartier, waar Adriano en ik op dit moment naar buiten stappen. Gedurende zes stressvolle dagen kon ik niet anders dan toekijken hoe onze relatie ten onder ging, terwijl ik ondertussen probeerde om haar te helpen en zij zich daar keer op keer met hand en tand tegen verzette.

Het bleek echter dat zij óók had gelogen; haar baas, Alex, chanteerde haar om zo belastende informatie over mij in handen te krijgen, maar dat heeft ze me nooit verteld. Ik ontdekte dat ze al twee weken lang op de hoogte was van het feit dat ik lid van het syndicaat ben; nóg iets wat ze me nooit had verteld. Ook heeft ze me niet in vertrouwen genomen en verteld dat ze in de problemen zat.

Gelukkig heeft ze Alex niets kunnen vertellen, omdat ze daar nooit de kans voor heeft gekregen. Alex is héél toevallig door een overdosis heroïne om het leven gekomen, want niemand dient zich met mijn leven te bemoeien.

Uiteindelijk is een noodlottige avond onze toch al beschadigde liefde fataal geworden en zijn er alleen twee gebroken mensen over. Tenminste, ik ben gebroken. Ik kan alleen maar gissen naar hoe het met haar gaat, want ze heeft me genegeerd sinds ik haar donderdag heb thuisgebracht.

Adriano en ik zijn vanmiddag naar de garage gegaan om er zeker van te zijn dat de auto's van Damian en mij grondig zijn gerepareerd - dat wil zeggen dat alle sporen van schade die Camilla en Fallon hebben veroorzaakt toen ze afgelopen woensdag uit ons hoofdkwartier probeerden te ontsnappen, zijn uitgewist - en vervolgens hebben we mijn auto en Damians cabrio terug naar ons hoofdkwartier gereden. Nadat Damian zijn auto had opgehaald, heb ik nog even een aantal spullen uit mijn privé-kamer gepakt.

'Wat ga je vanavond doen?' vraagt Adriano als we de voordeur eenmaal door zijn. Met een discreet knikje met mijn kin begroet

ik de bewaker bij de voordeur voordat ik naar mijn zwarte, Italiaanse auto op de parkeerplaats loop.

‘Ik ga naar huis en ik hoop dat jij voor me kunt waarnemen als er dringende zaken zijn. Ik schakel inkomende telefoontjes door naar jou.’

‘Prima, zorg dat je een beetje uitrust...’

Door een enorme knal achter ons vliegen we naar voren. Hitte verspreidt zich over mijn rug en ik word door de lucht geslingerd. Ik maak een ruwe landing op mijn schouders in de kiezelsteentjes van de parkeerplaats en mijn hoofd knalt tegen de grond. Eventjes is er niets meer; het wordt zwart voor mijn ogen en alles is stil, totdat ik een grote hoeveelheid brokstukken op me neer voel komen. Snel draai ik me om en bedek mijn hoofd met mijn armen.

‘Adriano?!’ schreeuw ik, terwijl ik omringd word door rook waardoor ik begin te hoesten. Er komen nog meer stukken puin op mijn benen terecht.

Hij geeft geen antwoord en als de rook begint op te trekken, kan ik hem nergens ontdekken. Dat maakt me vreselijk ongerust, aangezien hij vlak achter me liep toen er iets in dat huis ontplofte. Als ik overeind kom, kijk ik met grote ogen naar het huis. De rechterzijde is opgeblazen en bij de woonkamer ontbreekt een complete buitenmuur.

Ik speur over het terrein of ik ergens verdachte bewegingen zie, en als ik mijn hoofd draai, zie ik Adriano met zijn gezicht naar beneden vlak bij mijn auto in het grint liggen.

Fuck! Hij is veel verder weggeblazen dan ik.

Ik krabbel overeind, wat niet meevalt doordat alle spieren in mijn lijf verdomd veel pijn doen, en ren naar hem toe. Ik draai hem op zijn rug en breng mijn oor naar zijn neus om te controleren of hij ademt. Godzijdank wel! Maar hij is bewusteloos en door een akelige snee op zijn hoofd bloedt hij als een rund. Ook druppelt er bloed van mij op hem. De hechtingen in mijn oor, van na de schietpartij donderdag in de *Parish of the Blessed*, moeten zijn

opengesprongen. Het ziet ernaar uit dat we allebei een dokter nodig hebben.

Ik vis mijn telefoon uit mijn zak en bel mijn baas, James. 'Onze schuilplaats is ontdekt. We lopen gevaar. Jij en Doc moeten naar het huis komen. Nu.'

'Capito.' Begrepen. 'Ik kom eraan,' laat James weten.

De dokter, Marc Calderone, is James' broer en is er binnen twintig minuten. We tillen Adriano het huis in. Hij beweegt zich en wordt wakker op het moment dat ik wat puin van de bank veeg. We leggen hem erop.

Adriano knippert met zijn ogen en trekt een pijnlijk gezicht als hij probeert overeind te komen. 'Wat is er verdomme gebeurd?'

'Blijf liggen.' De dokter helpt hem weer op de bank te gaan liggen. 'Laat me even naar de wond op je hoofd kijken.'

Adriano kijkt mijn kant op. 'Met jou alles oké?'

Ik knik en loop naar de plek waar een gat in de muur geblazen is. Het ziet ernaar uit dat de bom is geplaatst op de plek waar nu een enorme krater in de vuile grond vlakbij de heg gaapt. Tot mijn verdriet zie ik het lijk van een van de nieuwelingen van onze organisatie liggen. Ik spring door het gat en loop naar zijn stoffelijk overschot. Zijn lichaam ligt in een akelige positie en zijn ogen staan nog opengesperd van angst, dus ik kniel bij hem neer en sluit zijn ogen voordat ik weer terug het huis in stap.

'Hij heeft waarschijnlijk een lichte hersenschudding en ik zal die snee moeten hechten. Die van jou ook.' Doc gebaart naar mijn oor.

'Eerst moeten we zorgen dat we dit huis uitkomen, want ik weet niet of er nog meer explosieven zijn geplaatst en welk deel van de fundering misschien beschadigd is. Adriano, kun je lopen?'

Adriano staat op en slingert lichtjes heen en weer, maar de dokter en ik ondersteunen hem allebei aan een kant en zo verplaatsen we ons zo snel mogelijk naar mijn auto.

'Ga voorin zitten, Adriano. We vertrekken direct.' Ik help hem de stoel in en zeg dan tegen Marc: 'Rijd achter mij aan, Doc.'

* * *

DIE AVOND KOMEN mijn baas James en *Consigliere* Salvatore, de raadgever en advocaat van het syndicaat, naar mijn penthouse om Adriano en mij te spreken. De dokter heeft ons inmiddels allebei gehecht en voorzien van pijnmedicatie.

Gezamenlijk staan we rond het zwartgranieten blad van mijn kookeiland en ik kijk naar hun aangeslagen gezichten.

‘Enig idee wie hier achter kan zitten?’ vraagt James.

Adriano beweegt zijn gouden aansteker tussen zijn vingers heen en weer en reageert als eerste. ‘Misschien dat Leggia dit nog heeft georganiseerd voordat James hem afgelopen donderdag in de Parish doodschoot? We zouden navraag kunnen doen bij Biagio, de nieuwe baas van het New York Syndicate.’

‘Ik regel een ontmoeting met Biagio,’ biedt *Consigliere* Salvatore aan terwijl hij op een barkruk gaat zitten.

James kijkt me recht in mijn ogen. ‘Dit staat me absoluut niet aan. Nog nooit eerder is ons hoofdkwartier aangevallen. Misschien dat Leggia erachter zit, maar dat betwijfel ik.’

‘Ik ook,’ stem ik in.

‘Ik wil dat jullie de komende paar dagen rust nemen,’ draagt James op als hij naar Adriano en mij wijst. ‘En we gaan elkaar de komende weken niet in het openbaar ontmoeten.’

Iedereen knikt instemmend, waarna onze wegen zich scheiden. Allemaal gaan ze terug naar hun eigen leven. James zal verwelkomd worden door zijn vrouw Alessa en Salvatores Julia wacht op hem. Adriano zal zich wel vermaken met een of andere willekeurige scharrel. En ik ben alleen. Zonder háár.

Hoe graag ik het ook zou willen; ik kan haar niet met rust laten. Dus tijdens het weekend stuur ik haar berichtjes en probeer ik een paar keer te bellen. Maar ik krijg geen enkele reactie van Fallon.

HOOFDSTUK 2

FALLON

Het is bijzonder dat er in een heel leven slechts enkele momenten zijn die bepalen hoe je over dingen denkt. En het is diep triest hoe een enkele week iemands levenskoers zó kan beïnvloeden. De zes dagen waarin ik me steeds zorgen had gemaakt over wat er met me ging gebeuren, hadden een enorme impact op mijn gezonde verstand. In die paar dagen veranderde mijn denkwijze, doordat ik iedere seconde van de dag mijn volle aandacht nodig had gehad om mijn angst in bedwang te houden en ervoor te zorgen dat ik helder van geest bleef. Het had mijn leven volledig veranderd.

Ik probeer zo veel mogelijk te slapen en dat werkt een paar uur lang, maar zodra ik wakker ben, word ik weer geconfronteerd met de realiteit. En mijn realiteit is, ook al vind ik het nog zo erg om te moeten toegeven, dat ik Luca mis. Ik mis zijn armen die me troosten, me vasthouden. Het afgelopen weekend waren er heel veel momenten dat ik bijna toegaf aan de neiging om hem terug te bellen, maar ik kon het niet. Ik kan niet vergeten hoeveel pijn hij me heeft gedaan door te liegen over zijn leven bij de maffia. Een leven dat ertoe heeft geleid dat ik uiteindelijk zes dagen lang gevangen werd gehouden in het hoofdkwartier van het syndicaat.

Maandagochtend sta ik voor mijn deur, absoluut nog niet in staat om de wereld weer aan te kunnen, maar ik moet naar mijn werk. Ik adem diep in en verzamel mijn moed, waarna ik de deurlink naar beneden duw.

Als ik buiten kom, waait er een zwoele zomerwind over mijn jurk. Ik draag een enkellange zomerjurk en een linnen jasje. De wonden en blauwe plekken op mijn armen en benen zijn nog steeds niet genezen en worden op deze manier bedekt. De kneuzingen in mijn gezicht zijn grotendeels weggetrokken en het kleine kleurverschil dat is overgebleven, heb ik met een laagje foundation kunnen verbergen. Ik pak mijn pilotenzonnebril uit mijn tas en zet hem op, omdat het me een zelfverzekerder gevoel geeft als ik me erachter kan verbergen. Tijdens de vijftien minuten die ik gehaast naar mijn werk wandel, krijg ik het gevoel dat ik door iemand word gevolgd. Ik kijk om me heen en verwacht min of meer dat ik Luca's groene ogen ergens ontdek, maar iedereen loopt me gewoon voorbij op het trottoir en ik zie niets opvallends.

Als ik bij het gebouw van ons kantoor aankom, ga ik door de draaideuren naar binnen, in de richting van de liften, en glimlach naar een paar bekenden.

Zodra de liftdeuren zich op onze verdieping openen, zie ik mijn collega's en een heleboel mensen die ik niet ken in het midden van de open ruimte bij elkaar staan. Onmiddellijk loop ik naar Jason, die aan de rechterkant tegen een bureau geleund staat. Ondertussen haal ik mijn tas van mijn schouder en grijp ik hem vast, gewoon om maar iets in mijn handen te hebben.

'Morgen, beetje opgeknapt?' vraagt hij als ik naast hem ga staan.

Jason denkt dat ik vorige week ziek thuis was. Ik heb niemand over de ontvoering verteld. 'Redelijk. Wat is er aan de hand?' Ik gebaar naar de menigte in het midden van het kantoor, net op het moment dat een man in een antracietkleurig pak naar voren stapt.

'Ik denk dat ze gaan uitleggen hoe het nu, na Alex' dood,

verder moet,' fluistert hij, waarna we onze aandacht richten op de man die op het punt staat het woord te nemen.

'Goedemorgen allemaal. Ik ben Alex' stiefbroer, Ashton Banks. Fijn dat jullie allemaal zijn gekomen vandaag. Onze familie is geschokt door de dood van Alex en voordat ik verder ga, wil ik alle werknemers erop wijzen dat iedereen een geheimhoudingsverklaring in zijn of haar contract heeft. Dit verbiedt jullie om bedrijfsinformatie te lekken of te bespreken met de media,' verklaart hij op zakelijke toon.

Vluchtig kijk ik de ruimte door en zie dat iedereen benieuwd is naar waar hij heen wil. Jason trekt een gezicht naar me waaruit blijkt dat hij nog meer slecht nieuws verwacht.

'Helaas betekent de dood van Alex dat er een eind komt aan Charity Events,' gaat Ashton verder. De mensen beginnen direct te mompelen, maar Ashton verheft zijn stem. 'Volgens jullie contracten zijn er ontslagvergoedingen geregeld. Daarnaast zullen we jullie helpen bij het vinden van een nieuwe baan. Het hoofd Personeelszaken, Chantal Greene, zal jullie bijstaan en heeft voor deze ochtend gesprekken ingepland met iedereen. Jullie kunnen alle vragen aan haar stellen. Verder wil onderzoeker Richard Wade enkelen van jullie spreken. Vriendelijk bedankt voor jullie medewerking en laat Chantal alsjeblieft weten of je van plan bent aanstaande woensdag de begrafenis bij te wonen, zodat ze je het adres kan geven.' Hij stapt opzij om condoleances in ontvangst te nemen.

Ik zie enkele politieagenten staan voor de deur van Alex' kantoor. Ook de onderzoeker die ik had moeten bellen om een afspraak te maken is aanwezig. Onze blikken kruisen elkaar en gedurende een ongemakkelijk moment houdt hij mijn blik vast. Onderzoeker Wade kwam afgelopen zaterdag naar mijn huis met de mededeling dat Alex een briefje in zijn kluis had achtergelaten, met daarop een boodschap gekrabbeld over mij. Ik dacht direct aan het syndicaat. Ik weet namelijk zeker dat Luca Alex heeft vermoord nadat ik Alex' poging tot chantage aan hem had opge-

biecht. Maar heeft Alex dat briefje geschreven of heeft Luca dat gedaan? Ik wilde Luca opbellen, maar misschien heeft Luca dat briefje wel achtergelaten om me op de een of andere manier aan hem of deze zaak te binden.

Ik ben zó in de war.

‘We zijn werkloos,’ onderbreekt Jason mijn staarsessie met Wade.

Ik draai me naar hem toe en zet mijn tas op het bureau. ‘Dit is echt klote. Ik ga niet veel geld krijgen, want ik heb hier nog geen jaar gewerkt. Hoelang was jij in dienst?’

‘Anderhalf jaar. Ik zal dus niet veel meer dan jij uitbetaald krijgen.’ Hij slaat zijn armen over elkaar. ‘Dat was een behoorlijk zakelijke toespraak.’

‘Het leek alsof hij dit het liefst zo snel mogelijk achter de rug wilde hebben.’ Vanuit mijn ooghoek zie ik dat rechercheur Wade mijn kant op komt. Aangezien ik niet wil dat Jason ons gesprek kan horen, stap ik snel bij hem vandaan. ‘Ik ga mijn afspraken en e-mails checken.’ Ik zoek een van de privékantoren op en doe net of ik Wade niet heb gezien.

‘Juffrouw Michaels.’ De ongeduldige stem van Wade klinkt in mijn oren.

Ik draai me om en begroet hem met een flauwe glimlach. ‘Goedemorgen.’

De donkerblonde haren van deze man geven hem een jong uiterlijk, maar ik denk dat hij rond de dertig is.

Hij steekt zijn hand uit. ‘Rechercheur Richard Wade.’ Zijn collega, een brunette met lange benen, komt bij hem staan. ‘Dit is rechercheur Kelli Ann Collopy.’

‘Hallo.’

‘Ik had een telefoontje van u verwacht, juffrouw Michaels.’ Hij kantelt zijn hoofd een beetje.

‘Ik was van plan om u vanmorgen vanaf kantoor te bellen,’ leg ik uit. Meer zeg ik niet, want ik wil niet het risico lopen om te veel te zeggen. Ik heb nog steeds geen idee welke verklaring ik

kan geven over het briefje dat Alex heeft achtergelaten en waarop stond: *neem contact op met Fallon Michaels als er iets met mij gebeurt.*

‘We kunnen nu praten.’ De vrouw loopt het privékantoor in en houdt de deur voor ons open, zodat we de ruimte in kunnen stappen.

Zodra we binnen zijn, sluit ze de deur en gaat Wade tegen het raam geleund staan. Hij kijkt me aan en gebaart dat ik kan gaan zitten. ‘Mag ik je Fallon noemen?’

‘Natuurlijk.’

‘Fallon, uit Alex’ autopsierapport blijkt dat hij is overleden aan een overdosis heroïne. Maar vanwege het briefje dat we hebben gevonden, zullen we deze zaak verder moeten onderzoeken. Hoe zou jij je relatie met Alex beschrijven?’

Een overdosis heroïne? Hoe kan het syndicaat dat hebben geregeld? ‘Los van een werkgever-werknemersrelatie hadden we er geen.’

‘Het briefje impliceert iets heel anders,’ merkt Collopy op van achter mijn rug.

‘Misschien, maar ik heb Alex nooit buiten het werk gesproken.’

Wade knijpt zijn ogen samen en gebaart naar zijn collega dat ze de kamer moet verlaten. ‘Fallon, wat verzwijg je voor me?’ vraagt hij, nadat Collopy is vertrokken.

Ik verblik of verbloos niet onder zijn blik en ik probeer mijn emoties onder controle te houden; ze te verbergen op dezelfde manier als ik Luca al heel vaak heb zien doen. Blijkbaar slaag ik daar niet bepaald in, aangezien Wade al na een enkel antwoord vraagt wat ik voor hem verberg. Toch blijf ik zwijgen. Ik word niet ondervraagd en ik ga niets zeggen tot ik dat verplicht ben.

Wade zet een stap dichterbij en zucht zachtjes. ‘Luister...’ Ineens houdt hij zijn mond en schieten zijn ogen van mijn voeten omhoog naar mijn gezicht. ‘Ben je gewond?’ Zijn blik verzacht zodra hij mijn schrammen en blauwe plekken ziet.

Ik trek mijn rok over mijn voeten om mijn verwondingen te verbergen. ‘Nee, alleen een paar schrammen.’

‘Hoe ben je daaraan gekomen?’

‘Dat is gebeurd toen ik bij het meer was,’ antwoord ik.

‘Oké...’ Hij gelooft me overduidelijk niet, maar laat het verder rusten. ‘Heb je de afgelopen weken iets ongewoons aan Alex gemerkt?’

‘Nee.’

‘Heb je enig idee waarom hij dat briefje heeft geschreven?’

Wie zegt dat hij dat briefje überhaupt heeft geschreven? ‘Nee.’

‘Heeft u iets te maken met de dood van Alex Gentry, juffrouw Michaels?’

Ah, nu is het ineens weer juffrouw Michaels. ‘Nee. Ben ik een verdachte?’

‘Nee,’ antwoordt hij als hij naar de deur loopt. ‘Maar u dient beschikbaar te blijven voor verdere ondervragingen. En Fallon, als je er klaar voor bent om te praten, bel dan naar mij.’ Hij overhandigt me weer een van zijn kaartjes en kijkt me recht aan. ‘Bel mij, niemand anders. Niet vergeten,’ zegt hij nu zachter.

Ik frons door de samenzweerderige manier waarop hij dit zegt en pak het kaartje aan. Ik loop de kamer uit naar een bureau en hoor Ashton tegen Chantal zeggen: ‘Handel zo snel mogelijk alles af.’

Als ik mijn laptop opstart, kijk ik om me heen of ik Jason ergens zie, maar hij is nergens te bekennen. Dan lees ik Chantals e-mail waarin ze schrijft dat als een werknemer geen vragen heeft, hij ervoor kan kiezen om direct de papieren te tekenen om het contract te beëindigen en de ontslagvergoeding in ontvangst te nemen. Ik print het document uit en onderteken het, waarna ik het aan Chantal overhandig. Met het bedrag dat ik zal ontvangen, kan ik slechts een paar maanden overbruggen, dus ik zal zo snel mogelijk een nieuwe baan moeten zien te vinden, want anders ben ik de pineut.

Ik zoek al mijn spullen, wat er niet veel zijn, bij elkaar en verlaat het kantoor om naar huis te gaan.

Thuis aangekomen verval ik weer in zitten op de bank en

staren naar het plafond. Ik probeer alles tot me door te laten dringen en ineens schiet Danny door mijn gedachten. Hij is mijn ex-vriend en bleek een hacker voor het syndicaat te zijn. Daarmee is hij de aanleiding geweest voor Luca om aan het begin van het jaar een ontmoeting met mij in een nachtclub te regelen. Ik kan de verleiding niet weerstaan om op mijn telefoon via social media zijn profiel op te zoeken. Zodra ik al de afscheidswaarden van Danny's vrienden lees, krijg ik tranen in mijn ogen. Danny heeft het syndicaat verraden en heeft dat met zijn leven moeten bekopen. Ik zie dat zijn vader een bericht heeft geplaatst over zijn begrafenis, die blijkbaar morgen plaatsvindt. Ik neem een impulsieve beslissing om naar de dienst te gaan.

HOOFDSTUK 3

LUCA

Op maandag volg ik Fallon naar haar werk, omdat ik ernaar hunker haar te zien - ze bant me uit haar leven en dat haat ik - én omdat ik haar niet vertrouw. Ik zorg ervoor dat ik niet te ver bij haar vandaan ben, want ik wil dat ze mijn aanwezigheid voelt. Volgens mij doet ze dat ook, want als ze op het trottoir loopt staat ze ineens stil en kijkt ze behoedzaam om zich heen. Ik glimlach door het besef dat ze zich eindelijk meer bewust is van haar omgeving.

Ze is beeldschoon in haar lange, gele zomerjurk en vanaf een afstand zie ik geen kneuzingen op haar gezicht. Het is alsof die verschrikkelijke week nooit is gebeurd, maar ik weet hoe haar ingewikkelde geest werkt. Zodra ze zich weer angstig voelt, zal ze domme beslissingen nemen en daarom moet ik haar in de gaten houden. Tenminste, dat is wat ik tegen mezelf blijf zeggen, terwijl de simpele waarheid is dat ik haar iedere seconde van de dag mis. Hoe kan het dat zij mij niet mist, terwijl ik me zo leeg voel zonder haar? Haat ze me dan zó erg?

Ik volg haar naar haar werk en ben verrast haar binnen een uur alweer terug door de draaideuren te zien komen. Er is iets gebeurd; ik kan de spanning in haar tengere lichaam zien. Op

gepaste afstand volg ik haar naar huis en wacht ik tot ik haar veilig naar binnen zie gaan.

Ik stap in mijn auto en bel Damian. 'Damian, ik wil dat je uitzoekt wat er bij Charity Events aan de hand is. Bel me terug zodra je meer weet.'

'Komt in orde,' bevestigt hij, waarna hij ophangt en ik de sleutel in het contact stop.

Thuis aangekomen kleeft ik me uit en schenk een glas whisky in om mee de badkamer in te nemen. Ik sla het drankje achterover en kijk naar de badkuip die ik van plan was te vullen, maar nu herinneringen van Fallon en mij samen in die badkuip door mijn hoofd schieten, is dat ineens een stuk minder aantrekkelijk.

Ik loop terug naar mijn slaapkamer en ga op mijn bed zitten. Ik weet heel goed dat het niet slim is om om tien uur 's ochtends al te beginnen met drinken.

Donder op zeg! Ik ben het spuugzat om steeds aan haar te denken, terwijl ze mij gewoon negeert.

Ik ga naar de keuken, grist de fles van het aanrecht en loop dan door naar het terras, waar ik mezelf bezat, alleen maar om háár uit mijn hoofd te krijgen.

Ik ben er klaar mee. Vanaf morgen ga ik haar niet meer volgen.

* * *

DE VOLGENDE OCHTEND dient zich aan en ik word met een lichte hoofdpijn wakker. En uiteraard is mijn dronken voornemen om Fallon niet meer te volgen compleet vervaagd. Dus wat doe ik? Ik rijd naar haar appartement, net op tijd om haar naar buiten te zien komen. Maar ze loopt niet in de richting van haar werk.

Nadat ik haar naar het treinstation ben gevolgd, spring ik mijn auto uit en ren naar de ingang. Koortsachtig speur ik de ruimte af nadat ze naar binnen is verdwenen. Ze staat aan de balie aan mijn rechterkant een kaartje te kopen, dus ik wacht tot ze naar het perron gaat om haar trein te halen.

Ze loopt naar perron twee en ik lees de informatie op het scherm. De bestemming is Lake Forest. Ze kan maar beter haar ouders gaan bezoeken en niet naar waar ik denk dat ze heen gaat. Maar ik ken Fallon en aangezien ze in het zwart is gekleed, vermoed ik dat ze naar de begrafenis van Danny gaat.

Ik haal beide handen door mijn haar en trek er even aan als de trein vertrekt. Dan ga ik terug naar mijn auto om naar het treinstation van Lake Forest te rijden.

* * *

VLAk VOOR DE uitgang van het station in Lake Forest sta ik op Fallon te wachten. Ik weet dat de trein is gearriveerd, want ik zie mensen naar buiten komen. Ze is een van de laatsten. Ik voeg me vlak achter haar in de stroom mensen en snuif de geur van haar parfum op. 'Hoi,' zeg ik dan.

Ze draait zich zo snel om dat ik haar onmiddellijk vastpak om haar overeind te houden, maar ze schudt me hardhandig van zich af.

'Wat doe jij hier?' Ze kijkt om zich heen, om er zeker van te zijn dat we niet alleen zijn.

Is ze écht bang voor me?

Dit begint me te irriteren. Ik stap haar kant op als zij achteruitdeinst en ik blijf dichterbij komen terwijl zij van me vandaan beweegt.

'Wat jij hier doet is een veel belangrijkere vraag,' kaats ik op effen toon terug, terwijl ik haar bovenarm vastgrijp en haar mee trek in de richting van mijn auto. 'Waar ga je naartoe?'

Ze ademt diep in. Haar blik verschuift naar mijn lippen en vervolgens snel weer terug omhoog. Ik heb nog steeds hetzelfde effect op haar als zij op mij. Ze blijft echter abrupt stilstaan en ik zorg ervoor dat ik zo dicht mogelijk bij haar blijf staan.

'Ik weet vrij zeker dat je dat allang weet.' Ze geeft niet toe; klaar voor een confrontatie.

Ik kijk langs haar heen en leun vervolgens voorover. ‘Dan weet je vast ook dat ik hier ben om je mee terug te nemen,’ fluister ik in haar oor. Ik leg mijn arm om haar middel en omhels haar, terwijl ik de omgeving om ons heen scan.

Haar zoete geur zweeft om me heen. Ze ruikt zo góed. Mijn thuis.

Ik plaats mijn hand op haar achterhoofd als ze haar armen om mijn nek slaat en mijn omhelzing daadwerkelijk beantwoordt. Ik druk mijn neus in haar haren en adem haar in.

‘Ik wil afscheid van Danny nemen, Luca,’ mompelt ze.

‘Dat begrijp ik, maar het is niet veilig. We moeten hier weg.’

‘Nee. Neem dit niet ook nog eens van me af.’ Er gaat een rilling over mijn ruggengraat als ze haar zachte lippen tegen mijn wang duwt. ‘Alsjeblieft,’ voegt ze er zachtjes aan toe.

Vals kreng!

Ik zucht en probeer mijn woede om hoe ze me probeert te bespelen te onderdrukken. ‘Nee. Speel geen spelletjes met me, Fallon. Dat gá je verliezen.’ Ik maak me los en leg mijn handen op haar schouders. ‘Stap in de auto. Je kunt niet naar die begrafenis. Je kunt op dit moment niet het risico lopen om gelinkt te worden aan iets dat verdacht zou kunnen zijn.’

Zij knijpt haar ogen tot spleetjes, maar verbergt haar verbaasde reactie.

‘Wat is het probleem?’

‘Jij bent het probleem,’ snauwt ze. ‘Hier sta je, nog steeds probeerend om alles in mijn leven te bepalen.’

‘Nee... Volgens mij is er iets anders aan de hand. Is er iets dat je me moet vertellen?’ Ik zet haar klem tegen mijn auto.

‘Ik dacht dat je alles zo goed wist?’ Haar stem druipt van venijn.

Er is dus inderdáád iets anders. Ik kom er nog wel achter, maar het maakt me pisinjdig dat ze nog steeds dingen voor me achterhoudt. ‘Laatste keer, stap in die auto, Fallon.’

Ze loopt om de auto heen en stapt in, waarna ze de deur met een klap dichttrekt.

‘Reageer je niet af op mijn auto, alsjeblieft,’ zeg ik droogjes. Ik gebaar tegen haar dat ze de gordel om moet doen.

Tijdens de rit terug weigert ze mijn kant op te kijken, maar toch probeer ik een gesprek te beginnen.

‘Hoe gaat het met je?’ vraag ik.

Er volgt geen antwoord.

Ik knijp in het stuur en besluit om eerlijk te zijn en me deze keer kwetsbaar op te stellen. ‘Praat met me, *dolcezza*. *Mi manchi così tanto*. Ik mis je ontzettend. Het voelt alsof ik je in geen weken heb gesproken.’

Ze zucht en knippert een paar keer met haar ogen, maar blijft verder stoïcijns naar de omgeving kijken en negeert me volledig gedurende het hele uur dat we onderweg zijn naar haar appartement.

Als we voor haar appartementencomplex staan, geeft ze op zachte toon toe: ‘Ik kan dit niet, Luca.’ Ze opent het portier om uit te stappen en sluit het zachtjes achter zich.

Ik kan niet anders dan toekijken terwijl ze, alweer, bij me wegloopt.

HOOFDSTUK 4

LUCA

In mijn joggingbroek zit ik op mijn terras en ik verplaats mijn blik van de skyline van Chicago naar de bijna lege fles op de tafel. Met mijn bezwete hand wrijf ik over mijn gezicht. Ik voel me waardeloos omdat ik sinds dinsdag Fallon niet meer heb gesproken. De lucht op deze sombere zondag wordt steeds donkerder en als de wind in mijn gezicht slaat, durf ik te zweren dat ik haar naam hoor. Ik neem nog een teug, rechtstreeks uit de fles en ik laat de whisky mijn beschadigde hart verdoven. Mijn hoofd valt achterover tegen de stoel, te zwaar voor mijn nek om het te dragen. Ze is geen enkel moment uit mijn gedachten, zelfs niet als ik stomdronken ben en op het punt sta buiten westen te raken.

Fallon, wat ben je aan het doen?

Ik zet de fles terug op de tafel en pak mijn telefoon om te checken of ze me een berichtje heeft gestuurd. Ik heb haar verschillende keren geappt en gebeld, maar ze heeft alles genegeerd. Ik begin dubbel te zien en de verdoving door het vele drinken trekt door mijn hele lichaam. Maar toch raak ik niet bewusteloos, terwijl dat is wat ik wanhopig graag zou willen. Mijn telefoon, die in mijn schoot is gevallen, begint te trillen en

snel pak ik hem op in de hoop dat ik haar naam op het scherm zal zien verschijnen. Helaas is het Fallon niet.

Ik adem trillend uit en beantwoord de oproep.

‘Wat is er verdomme met Camilla gebeurd?’ blaft Adriano boos door het toestel.

‘Wat?’

‘Waar is Cam, Luca? Heb je haar iets aangedaan?’

Volledig in de war strijk ik met mijn vingers door mijn haar. ‘Waar heb je het over?’

‘Ik kan Cam niet bereiken. Haar telefoon is afgesloten en ik ging net bij haar appartement langs. Het staat leeg,’ licht hij toe.

‘Adriano, we hebben niets gedaan. Je weet dat ik dat sowieso niet zou doen en James heeft niets met Cam van doen. Als ze weg is, is dat omdat ze dat zelf wil.’

‘*Merda! Farò dit tutto per trovarla.*’ Verdomme, ik zal er alles aan doen om haar te vinden. ‘Jij moet weer aan het werk, want ik kan niet langer voor je invallen. Morgen heb je in het pakhuis een afspraak met James en die mag je niet vergeten. We hebben je nodig, Luca, en ik weet dat je hebt gedronken.’ Hij slaakt een vermoeide zucht.

‘Ik ben er morgen weer. Val me vanavond verder niet meer lastig.’ Ik duw op mijn scherm en beëindig het gesprek. Daarna besluit ik nog een telefoontje te plegen voordat ik me in mijn slaapkamer terugtrek.

‘Volg Fallon Michaels. Dag en nacht. Je brengt verslag uit aan mij, alleen aan mij, elke dag,’ draag ik aan David op. Daarna hang ik op, schuif de deur open en vertrek naar mijn slaapkamer.

Als ik in bed lig, lukt het me niet om in slaap te vallen. Met Fallon in bed vond ik het prettigst om tegen haar rug aan te kruipen. Zodra ik haar zachte lichaam tegen me aantrok, was ik tevreden omdat ze dan beschermd werd door het mijne. Ook al was onze geest gescheiden in onze dromen, toch waren we fysiek verbonden. Maar nu is ze compleet buiten mijn bereik en weet ik

niet meer hoe ik haar kan beschermen. Hoe kan ik iemand beschermen die dat helemaal niet wil?

* * *

IK TREK DE sleutel uit het contact en loop het pakhuis in waar ik met James heb afgesproken. Ik heb er vanmorgen voor gezorgd dat ik nuchter werd, zodat mijn hoofd helder en gefocust is. Als ik de deur door kom, word ik door James en Salvatore opgewacht. Ze staan midden in de ruimte die verder helemaal leeg is.

‘Luca,’ begroeten ze me allebei als de deur achter me dichtklapt. Ik loop naar hen toe.

‘Waar ben je de hele week geweest, Luca?’ James zet een stap in mijn richting.

‘Thuis.’

‘Was je met Fallon?’

‘Nee,’ verzeker ik hem met een frons.

‘Jongen, wat is er allemaal met je aan de hand? Ze doet mee of ze doet niet mee en als ze niet meedoet, moet je afstand van haar nemen. *Ti sta distruggendo; non te ne rendi conto?*’ Ze maakt je kapot, zie je dat dan niet?

Salvatore besluit ook zijn mening te geven. ‘Adriano kan prima wat zaken voor ons regelen, maar we hebben onze onderbaas nodig, Luca. Raap jezelf bijeen en stop met drinken. Je weet waar dat toe zal leiden.’

James legt een krachtige hand om mijn nek en kijkt me indringend aan. ‘Ik wil dat mijn onderbaas zijn emoties onder controle heeft. Ik heb je de vrije hand gegeven met haar, maar die tijd is nu voorbij. Dwing me niet om dingen te doen die ik niet wil doen. Ik heb je een tweede kans gegeven; zorg ervoor dat je alles op een rijtje krijgt.’

Dit is een duidelijk dreigement. Zo werkt het bij het syndicaat. Zodra je een risico wordt, schakelen ze je uit. En James is de enige die me zonder een spoor kan laten verdwijnen.

Op een voor zijn doen ongewoon strenge toon, voegt hij daaraan toe: *'Ti è chiaro?'* Heb je me goed begrepen? 'Check je telefoon, Luca. We hebben je talloze berichten gestuurd. Jouw Fallon is werkloos en staat onder verdenking. Heeft ze je dat verteld? Heeft ze je op de hoogte gebracht? Denkt ze ook aan j uw veiligheid?'

D at was dus wat ze dinsdag voor me verborgen hield. Het verbaast me niet eens dat het zoiets belangrijks is, maar ik ben woedend om het feit dat ze me blijft wantrouwen.

Ik schud James van me af en houd mijn handpalm omhoog om te laten weten dat ik rustig ben. 'Wat voor soort verdenking?'

'Alex heeft een briefje in zijn kluis achtergelaten waarop staat dat er contact met Fallon Michaels moet worden opgenomen als er iets met hem zou gebeuren,' antwoordt Salvatore.

N u ben ik wel verbaasd. Staat ze onder verdenking van Alex' dood? 'Hoe hebben we dat kunnen missen? Waarom is dat niet vernietigd voordat het onderdeel werd van een officieel politieonderzoek?'

Hoe heb ik dit kunnen missen? Ik heb haar dagenlang gevolgd. Er zijn geen politieagenten bij haar langs geweest en zelf heeft ze geen voet in het politiebureau gezet.

'Ten eerste omdat je al een week lang dronken bent en ten tweede omdat je grote vriendin Collopy op deze zaak zit,' laat James me weten. Hij kijkt me met een ontevreden blik aan.

De spanning in deze grote ruimte is verdwenen en ik leg me erbij neer dat ik niet langer degene ben die haar moet helpen. Ze wil mijn hulp niet.

Maar mijn baas heeft me nodig. Ik zie het sprankje hoop dat hij nog voor me heeft. Ik ben als een zoon voor hem en hoewel hij het verschrikkelijk zou vinden om me pijn te doen; hij zou het doen als het in het belang van het syndicaat is. Gelukkig heeft hij een zwak voor me en daar maak ik dankbaar gebruik van.

'James, *avevo proprio bisogno di questo tempo. Chiedo scusa. Lei   una debolezza che non posso permettermi, ti ho sentito.*' Ik had deze tijd

nodig. Ik bied mijn verontschuldigingen aan. Ze is een zwakke plek die ik me niet kan veroorloven; ik heb je gehoord.

‘We hebben het nodig dat je overal met je neus bovenop zit,’ zegt James nog een keer nadrukkelijk.

Vanaf nu stop ik met het volgen van Fallon. Ze kan naar mij komen als ze mijn hulp nodig heeft. ‘Praat me overal over bij.’

Dit had ik nodig om wakker geschud te worden.

HOOFDSTUK 5

LUCA

De hele daaropvolgende week stort ik me op mijn werk. Fallon heeft er geen idee van hoe dom het van haar is om me niet in vertrouwen te nemen. Ze brengt de enige persoon die haar zou kunnen helpen in gevaar; wat als de politie me had betrappt toen ik haar achtervolgde? Ik kan echt niet met deze zaak in verband worden gebracht. Met geen enkele zaak trouwens. Ze is verboden terrein voor me nu. Het scheelt dat ik door het onderzoek gedwongen word bij haar uit de buurt te blijven. Mijn leven hangt ervan af. Ik ben erg boos op haar en vast van plan haar uit mijn hoofd te zetten. Maar met het verstrijken van de dagen blijkt dat dit makkelijker gezegd is dan gedaan.

Op dinsdag heb ik een afspraak met mijn boekhouder. Blijkbaar heeft Alex' broer Charity Events gesloten en ik weet dat Fallon op zoek zal zijn naar een andere baan.

's Woensdags treffen Adriano en ik elkaar in sportclub *The Blackhall* voor een lichte training, aangezien we allebei nog last hebben van de gevolgen van de explosie. Ik bespreek mijn zorgen over die gebeurtenis bij het huis.

'Adriano, je gaat niet leuk vinden wat ik je ga zeggen, maar laat me uitpraten, oké?' Hij knikt en kijkt me nieuwsgierig aan. 'Ik kan

me herinneren dat Fallon vertelde dat zij en Cam die avond via de achteringang zijn ontsnapt. Dat betekent dat ze om het huis heen zijn gelopen en langs die struiken zijn gekomen.'

Adriano kijkt me met open mond aan als hij zich realiseert waar ik aan denk.

'De explosie kwam precies bij die struiken vandaan en nu is Cam ineens verdwenen, geen spoor van haar te vinden,' vervolg ik.

'Wat probeer je nu te zeggen, Luca? Dat Cam die bom heeft geplaatst?'

'Nou, Fallon was het niet, dat weet ik zeker. Biagio verklaarde heel stellig dat Leggia er ook niet achter zat. We moeten dit verder onderzoeken. Het is behoorlijk verdacht dat haar telefoon is afgesloten en dat ze vlak nadat ze bij ons is ontslagen en er een bom is geëxplodeerd, onvindbaar is!'

'Nee, ze is doodsbang omdat we haar hebben ontslagen na haar mislukte ontsnappingspoging met Fallon en dat is waarom ze is ondergedoken.' Hij haalt zijn hand door zijn haren. 'Ik ben nog steeds naar Cam op zoek, maar het spoor loopt overal dood.'

'Ik dacht eerst ook dat ze uit angst is verdwenen, maar het is mogelijk dat we iets over het hoofd hebben gezien. Ik heb zelf bijvoorbeeld, voor het geval je het nog niet hebt gemerkt, de laatste tijd onze zaken niet bepaald onder controle. Dit soort dingen gebeuren niet per toeval.'

'Hoe zou ze in godsnaam aan een bom moeten komen? Niet in het winkelcentrum,' gaat Adriano de discussie aan.

'Je moet ermee ophouden haar als Cam te blijven zien en ervoor openstaan dat dit tot de mogelijkheden hoort. Het is tijd dat ik met Fallon ga praten, want we tasten in het duister. We weten niet wat ze in het huis met elkaar hebben besproken en aangezien ik Fallon niet meer achtervolg, weet ik niet of ze contact heeft gehad met Cam. Maar ik heb David opgedragen haar te volgen en die opdracht nooit ingetrokken. Ik zal hem een foto van Cam geven zodat hij naar haar kan uitkijken, Fallons

telefoongegevens natrekken en bij haar langsgaan.' Ik kijk er echter niet naar uit om haar te spreken, want ik word nog steeds overspoeld door een gevaarlijke mix van boosheid, pijn, onbeantwoorde passie en liefde voor haar.

'Weet je het zeker? Ik zou voor je kunnen gaan,' biedt hij me aan.

Het zou verstandiger zijn als Adriano met Fallon gaat praten, maar ik ken haar beter. Als ze me probeert om de tuin te leiden, heb ik dat direct in de gaten en ik laat me niet nog een keer voor de gek houden. 'Nee, ik ga dit weekend met haar praten.' Een groot deel binnenin me komt tot leven bij het vooruitzicht Fallon weer te zien. Het deel dat ik met alle kracht die ik in me heb, probeer te onderdrukken.

* * *

TWEE DAGEN LATER besluit ik Collopy een bezoekje te brengen. Het is tijd dat ik de touwtjes weer in handen neem.

Ik zie haar het politiebureau uitkomen en op weg naar haar huis eten bij een Chinees restaurant afhalen. Ik sta haar buiten op te wachten als Kelli Ann met haar maaltijd het restaurant uitkomt.

'Is dat eens even een leuke verrassing, DeMiliano,' zegt ze als ze me voorbijloopt.

Ik blijf vlak achter haar lopen tot ze de hoek omgaat naar een minder drukke straat.

'Wat is er aan de hand, Luca?' vraagt ze op een spottende toon zonder me aan te kijken.

'We moeten praten.'

'O, dus eindelijk heb ik je aandacht te pakken.' Kelli Ann blijft staan en draait zich om. We kijken elkaar aan en haar mondhoek gaat omhoog.

Ik grijp haar bij haar bovenarm en trek haar met me mee de dichtstbijzijnde verlaten steeg in. Ze hapt naar adem als ik haar

tegen de muur duw en er verschijnt een begerige grijns op haar gezicht.

Rustig pak ik de tas met eten en zet hem op de grond, daarna sluit ik haar met mijn beide armen en mijn lichaam in voordat ze naar het pistool onder haar jasje kan reiken. 'Alex Gentry?'

'Ik wist wel dat die zaak jou zou interesseren. Of liever gezegd, de vrouw die met die zaak in verband wordt gebracht. Hoe heet ze ook alweer?'

Ze wrijft zichzelf tegen me aan, waardoor ik gedwongen word snel een stap achteruit te zetten, maar mijn handen laat ik aan weerszijden van haar oren tegen de muur gedrukt staan.

'Waarom is die zaak nog niet gesloten, Kelli Ann?' vraag ik haar op een dreigende toon.

Ze strekt zich uit en komt dichterbij. 'Omdat jij me geen andere keuze laat, Luca,' fluistert ze in mijn oor.

Wat heeft dát nou verdomme weer te betekenen?

Ze probeert me te kussen, maar ik houd haar tegen door haar bij de schouders vast te pakken. 'Wat. Wil. Je?!'

'Jou. Ik kan ervoor zorgen dat...'

'Heb jij dat briefje over haar geschreven en in Alex' kluis gestopt?'

'Haar? Kun je haar naam niet zeggen? Wat betekent Fallon Michaels voor jou?' spuugt ze uit. Als ik geen antwoord geef, voegt ze daar op een haatdragende manier aan toe: 'Wat? Denk je dat Alex het heeft geschreven? Nee, zo slim was hij niet. Jij hebt mij nu nodig om jóu te helpen. Meestal zijn de rollen omgedraaid. Dit bevalt me eerlijk gezegd beter. Ik ben heel schappelijk geweest voor juffrouw Michaels, maar ik zou van haar een officiële verdachte kunnen maken, DeMiliano.'

Ik ben deze vrouw spuugzat, dus ik draai haar hardhandig om en grijp het pistool uit de holster onder haar jasje. Met mijn lichaam duw ik haar tegen de muur, terwijl ik haar wapen tegen haar slaap druk. 'Waag het niet Fallon te bedreigen.' Met mijn vrije had duw ik de zijkant van haar gezicht tegen de muur en

met mijn duim wrijf ik over de kolf van haar pistool. Ik laat mijn ingehouden adem langzaam ontsnappen en probeer zo mijn woede in toom te houden. 'Je hebt een week de tijd om je rommel op te ruimen, Collopy, anders maak ik je af.' Helaas is dat een loos dreigement aangezien ze een wetshandhaver is en dat zou veel te veel problemen opleveren. Problemen die James niet accepteert.

Ik duw tegen haar aan als ze me negeert.

'Oké,' mompelt ze hijgend.

Met mijn mouw veeg ik mijn vingerafdrukken van haar handwapen, gooi het naast haar tas met eten en verlaat de steeg om rechtstreeks naar huis te rijden.

Tegen de tijd dat ik bij mijn penthouse aankom ben ik zierend van woede. Ik kan niet geloven dat ik nog steeds de schade voor Fallon probeer te beperken; ze had me over het onderzoek moeten inlichten.

* * *

ZATERDAGAVOND DIENT ZICH snel aan en ik zit aan de overkant van de straat voor Fallons appartement in mijn auto. Ik heb mezelf erop voorbereid om haar te spreken en hoopte dat ik er klaar voor was om haar weer te zien zonder dat ik naderhand een enorme hoeveelheid alcohol nodig zou hebben om haar weer uit mijn hoofd te krijgen. Maar onder geen beding was ik er klaar voor om geconfronteerd te worden met wat ik nu zie. Ze ziet er prachtig uit als ze in een jurk van zwart kant haar appartement uit komt lopen. Een aantal voorbijgangers kijken met bewondering naar haar, maar zoals altijd is ze zich niet bewust van hun aandacht. Dan komt er een kerel achter haar aan naar buiten gelopen.

Mijn knokkels worden spierwit doordat ik zo hard in het stuur knijp, terwijl het zweet in mijn handen staat.

Hij legt zijn hand op haar onderrug en er verschijnt een rode

waas voor mijn ogen. Ik knipper een paar keer om mezelf ervan te verzekeren dat ik het wel goed heb gezien.

Ze heeft verdomme gewoon een date!

Ik relax mijn dodelijke grip op het stuur en leun achterover, vervolgens buig ik voorover en leg mijn voorhoofd op het stuur. Ik bezwijk bijna onder de pure razernij die door me heen spoelt. Ik zak weer achteruit en grijp met een hand in mijn haar terwijl ik haar met een andere man zie weglopen.

Ik bel naar Adriano. 'Ze heeft een date.'

'O, shit,' antwoordt hij. 'Waar ben je? Ga niet achter ze aan. Luca. Praat een andere keer met haar.'

'Ik weet niet of ik mezelf kan beheersen,' zeg ik en ik gooi de telefoon op de bijrijdersstoel.

Ruw duw ik mijn hand over mijn mond en ziedend blijf ik in mijn auto zitten. Verdomme!

HOOFDSTUK 6

FALLON

*I*k ben nu anderhalve week thuis en ik begin me te ergeren aan mijn zombiestatus. Ik reageer nauwelijks op appjes of telefoontjes van vrienden en familie en ik ben nog maar één keer de deur uitgegaan voor boodschappen. Niets van wat ik doe geeft me ook maar enigszins een goed gevoel en daar komt nog bij dat ik Luca de hele tijd mis. Al zóu ik hem kunnen vergeten, dan maakt hij me dat alsnog onmogelijk. Meer dan tien van de gemiste oproepen en berichtjes zijn van hem; de man die ik uit mijn geheugen wil wissen.

Toen ik hem afgelopen woensdag zag, viel het me op dat hij hechtingen in zijn oor en schrammen in zijn nek had. De enige keer in de afgelopen weken dat ik me goed had gevoeld, was toen ik zo dichtbij hem was, toen ik in die omhelzing zijn warmte kon voelen. Het maakt me bang dat mijn voornemens als sneeuw voor de zon verdwijnen als ik te dicht bij hem in de buurt kom. De enige manier om verder te kunnen gaan met mijn leven, is door hem te vergeten. Als ik contact met Luca opneem, zal hij me gewoon weer overal in meesleuren. Ik ben simpelweg niet sterk genoeg om hem te weerstaan.

Rechercheur Wade heeft geen contact met me opgenomen,